Ο φόβος, ή έστω η δυσαρέσκεια του ανθρώ που, μπροστά στην καρέκλα του οδοντίατρου είναι κάτι φυσιολογικό ή τουλάχιστον διαδεδομένο. Σε προσωπικό επίπεδο το θέμα έχει αναλυθεί ενδελεχώ ς, με ακρίβεια και τόλμη σε επίπεδο ψυχανάλυσης. Θυμίζω: **Ξεπλύντε!**

Ευτυχώς που υφίσταται η αγαπητή και αγαπημένη Κατερίνα και με θυμάται. Άλλοτε διαφεύγω επιτυχώς, με κάποια πρόχειρη δικαιολογία. Άλλοτε όχι. Έτσι μετά από κάποιους 15 μήνες είχε εξαντληθεί κάθε άλλοθι και με βήματα βαριά πέρασα το κατώφλι του ιατρείου της.

Ακολούθησε η ευγενής υποδοχή της βοηθού, Δ/ιδος Μαρίας:

- «Καλημέρα σας. Καλά είσθε»;
για να λάβει την συνηθισμένη κακότροπη, δύσθυμη στα όρια της αγένειας, και δι' ερωτήσεως, πλην όμως τοποθετημένη σε χιουμοριστικό πλαίσιο και συνοδευόμενη από χαμόγελο, απάντηση:
- «...αν, αν ήμουν καλά, εδώ θα ήμουν;»

Και έπειτα η ίδια εικόνα. Με την ίδια αναθεματισμένη καρέκλα, περιτριγυρισμένη από τον λοιπό εξοπλισμό, με τα ακροφύσια τις αντλίες και τα σύνεργα των βασανιστηρίων. Τα κάτοπτρα, τα ξέστρα, τις φρέζες, τα τρυπάνια, τις λαβές. Και στο μέσο τούτης της δύνης η ταπεινότητά μου που έπρεπε να ξαπλώσει και με οδύνη να περιμένει τα μαντάτα για την υγεία της στοματικής κοιλότητας.

Γλίτωσα τα χειρότερα, αλλά δεν θα γλίτωνα το καθάρισμα, διότι εικάζω πως η οδοντοστοιχία μου θύμιζε το νταμάρι, εκεί, στις παρυφές της Κρωπίας. Τώρα όποιος δηλώσει ότι του είναι αδιάφορη, ή πολύ περισσότερο του αρέσει, τούτη η διαδικασία είτε ψεύδεται, είτε είναι οπαδός του Leopold Ritter von Sacher-Masoch.

Πρώτα ο υπέρηχος, μετά τα ξέστρα, πάλι ο υπέρηχος, κι εκεί που υπολόγιζα, ότι τελειώναμε, κοιτούσα κρυφά και το ρολόι, μονολογώντας: *«δεν θα έρθει και το επόμενο ραντεβού;»* , μου φοράνε κάτι περτικαλιά γυαλιά και αρχίζει άλλος γύρος ταλαιπωρίας.

-*«Τι είναι τούτο»*; ψευδίζω.
- *«Αα, πως φαίνεται ότι έχεις καιρό να έρθεις; Είναι οξείδιο του αλουμινίου με νοβαμίνη».* ήταν η απόκριση

Αφού τέλειωσε και αυτό το μαρτύριο μια γλυκιά γεύση και μυρουδιά βανίλιας πλημμύρισε τη διάθεσή μου, ομού με την ανακούφιση ότι πλέον μπορούσα να σηκωθώ.

Ήξερα ότι για αμμοβολή, αλουμινοβολή και τα τοιαύτα, πάμε κανά σκελετό από παλιό μηχανάκι για να το αναστήσουμε, τίποτα σκουριασμένα μηχανικά μέλη που παίρνουν μερεμέτι. 'Οτι θα συνέβαινε το ίδιο με τα δοντάκια μου και μάλιστα με γεύση βανίλιας, δεν ήταν αναμενόμενο.

Ένιωθα όμως όμορφα με τους τριζάτατους, στιλπνούς οδόντες μου, μια ομορφιά που ήρθε να άρει η Κατερίνα ορίζοντας την επόμενη συνάντηση μερικές μέρες μετά, για τα φινιρίσματα. Συνειδητοποίησα ότι χρονική απόσταση από την εποχή που η Ζωίτσα πάλευε με το πόδι της να γυρίζει τον τροχό, σε ένα κρύο ισόγειο σε πάροδο της Χαροκόπου, μέχρι την στιγμή της αλουμινοβολής (με νοβαμίνη και γεύση βανίλιας), είναι περισσότερο από μισός αιώνας. Τότε ήταν ο Ανένδοτος, τώρα τα Μνημόνια. Μοιραίο, να συμβαίνουν τόσα θαυμαστά.

Υπομονή μέχρι την επόμενη συνεδρία και ας μη διαμαρτύρομαι, γκρινιάζω και μεμψιμοιρώ διότι άλλοι τρέχουν για στεφανιογραφήματα και άλλα σοβαρότερα, οπότε...